

ad § 20.

Foruden et Par redaktionelle Afvigelser fra Lov 1868 § 20 („Justitsministeren“ i Stedet for „Indenrigsministeren“) afviger Paragraffen derfra ved, at der er foreslaaet givet Byraadet Myndighed til, uden Ministerens Samtykke, at erhverve faste Ejendomme, for saa vidt Købesummerne for saadanne i Regnskabsaaret tilsammen ikke overstige 100 Kr. Denne Ændring er motiveret ved, at der ikke sjældent vil kunne være Anledning til smaa Grunderhvervelser af Hensyn til Gaderegulering eller lignende, og der skønnes ikke at være Grund til i saadanne ubetydelige Tilfælde at paalægge Byraadet at indhente Ministerens Samtykke. En anden Afvigelse bestaar i, at der — i Lighed med Loven af 1866 § 24, sidste Punktum — i paaatrængende Tilfælde af de i 1ste og 2det Punktum omhandlede Arter gives Amtmanden Bemyndigelse til at træffe Afgørelse paa Ministerens Vegne. Endelig er det 2det Stykke i Lov 1868 § 20 noget omredigeret af Hensyn til de særegne stedlige Forhold, paa hvilke Lovens Bestemmelser ikke uforandrede vilde kunne passe.

ad § 21.

Paragraffens Bestemmelser ere uforandrede optagne fra Loven af 1866 § 17. Disse Bestemmelser ere imidlertid næppe aldeles tilfredsstillende og heller ikke ganske stemmende med, hvad andetsteds er gældende. Det er en Selvfølge, at de Skatter, som det til Dækning af Kommunens Udgifter er nødvendigt at paaligne, maa være dels personlige, dels Ejendoms-Skatter. Hvad den personlige Skat angaar, er det ligeledes stemmende med almindelig gældende Regler, at den lignes efter Formue og Lejlighed. Men derimod kan der formentlig fremsættes gyldig Indvending, dels imod den Maade, paa hvilken det Forhold, hvori personlig og reel Skat skal paalignes, er fastslaaet i selve Loven (jfr. i Modsætning hertil f. Eks. Lov om de færøske Landkommuners Styrelse af 28. Februar 1872 § 22, 1ste Stykke) dels imod den Maade, paa hvilken Genstanden for den reelle Beskatning er bestemt. I sidstnævnte Henseende synes Lovens Ordning, hvorefter kun Bygninger beskattes, lidet rationel og er ogsaa i Modstrid med, hvad der er gældende i Købstæderne, hvor baade Grund og Bygninger beskattes (Grundskat og Huskat, se Lov om den kommunale Beskatning i Købstæderne af 11. Februar 1863). Den nugældende Ordning har sin væsentlige Fordel deri, at den er let gennemførlig; og efter de Forhold, som fandtes, den Gang Loven af 1866 udkom, kunde der sikkert ogsaa med stor Sandsynlighed gaas ud fra, at en Bygningsskat i Virkeligheden ramte Grundejerne nogenlunde i samme Forhold, som en Skat baade paa Bygninger og Grunde eller Jorder vilde have ramt. Forholdene turde i denne Henseende have forandret sig noget siden 1866; og hertil kommer, at der i den forløbne Tid er foretaget Skyldsætning af Grundene uden for den sammenbyggede By, samt at Byen er bleven kortlagt. En Matrikulering frembyder derfor ikke nu saadanne Vanskeligheder som tidligere, og i alt Fald synes der ikke at være særlige Hindringer for en Udvidelse af Skattegenstandene f. Eks. saaledes, at faste Ejendomme inden for en nærmere bestemt Grænse beskattes efter Værdien af derpaa opførte Bygninger (Huskat) og uden for Grænsen efter Jordværdi (Grundskat).

Endelig bemærkes, at de gældende Regler med Hensyn til Beskatning af Bygninger ere ufuldstændige, idet de ikke indeholde Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Taksationen, Klagers Fremsættelse og Afgørelse m. v.

Af Hensyn til det anførte synes det rettest, ikke at slaa det hidtil gældende fast som bindende Lovregel, hvorfor det i Paragraffens Slutning er foreslaaet, at Bestemmelserne skulle kunne forandres af Justitsministeren efter Byraadets Indstilling (jfr. som lignende Regler Lov 1868 § 21, 1ste Stykke; Fr. 1872 [Reykjavik] § 19 i Slutningen). Af lignende Hensyn er ved § 22, 1ste Punktum, Ligningen paa Bygninger foreslaaet midlertidig henlagt til Ligningskommissionen (jfr. som Analogi Lov 1868 § 22, 1ste Punktum, med Hensyn til Næringsskat); og ved § 27, 2det Stykke, 1ste Punktum, er Afgørelsen af Indsigelser imod nævnte Ligning foreslaaet midlertidig overdraget Lignings- og Overligningskommissionen (jfr. ogsaa her som Analogi Lov 1868 § 27, 2det Stykke, 1ste Punktum). Endelig er det i § 35, 3die Stykke, foreslaaet, at der ved Kommunens Vedtægt skal kunne gives nærmere Regler for Udførelsen af „Skatteligningen“ (o: ogsaa Ligningen paa faste Ejendomme), medens den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1868 kun omhandler „Ligningen paa Formue og Lejlighed“.